

De onbekende zendeling.

<https://hdl.handle.net/1874/356545>

De onbekende Zendeling.

Lof en dank zij God, dat het getal der-
zulken nog meerder is dan wij weten, en in-
dien het volk des Heeren altijd aan de plaats
dacht 1 Petr. II: 9, zoo zouden er even zoo
vele zendingen zijn, als discipelen des Hee-
ren op aarde. Moge de volgende geschiedenis
van eenen Engelschman, deze plaats met ver-
nieuwden ernst in ons hart terugroepen.

Op een schip dat regelmatig tusschen *Noord-
Amerika* en *Liverpool* vaart, nam ik ook eene
plaats, - om naar *Engeland* terug te keeren.
Reeds spoedig bemerkte ik dat noch de kapitein ,

noch de overige passagiers, voor mijn ontkiemend geloof voedsel aanboden. De eerste dagen der reis waren daarom zeer onaangenaam voor mij. Met leedwezen dacht ik aan de tot nu toe zoo dikwijls aangebodene en slecht gebruikte genademiddelen van de verkondiging des woords, de Christelijke gemeenschap en het Heilig Avondmaal, van welke alle ik hier beroofd was. Eens echter hoorde ik de kapitein over zijnen oppasser, een neger, op zulk eene wijze spotten, dat ik in hem eenen christelijken broeder hoopte te zullen vinden.

Onder anderen zeide hij, dat de neger zoo op bidden en zingen verzot was, dat hij hem reeds dikwijls bedreigd had, dat hij eene klok boven zijne hut zoude hangen, tot teeken dat zijne kamer eene kerk was. Terwijl de kapitein en de passagiers zoo spotten en lasterden, drong eene straal van blijde hoop in mijne ziel, dat ik aan boord toch iemand zoude vinden, met wien ik mij over de dingen des ewigen Vredes kon onderhouden.

In de verloopene dagen was mij reeds de zachtmoedigheid en beleefde opmerkzaamheid van den oppasser in het oog gevallen, waarmede hij allen, inzonderheid de passagiers behandelde, doch een' christelijken broeder in hem te vinden, wiens stand en beroep het Christendom doorgaans zoo nadeelig is, dat had ik niet gedacht. Ik haaste mij zoo spoedig mogelijk, mij aan hem als een reisgenoot naar de eeuwigheid bekend te maken.

Vele, vele gezegende uren heb ik van toen af met hem doorgebracht, menig onderwijs voor het christelijke leven ontving ik van hem door zijne rijpe ondervinding, zelfs in dezen nauwen hoek van zijne hut, die de spozucht des kapiteins met eene klok versieren wilde. Doch niet alleen in dezen eenzamen hoek predikte de waarde negerbroeder mij het Evangelie, maar overal, elk uur van den dag waakte hij over mij, tijdig en ontijdig vermanende met langmoedigheid en christelijke wijsheid. Ik was toen nog een aankomeling in het Christendom,

en dikwijls was ik in verzoeking mijnen Heer voor zijne vijanden te verloochenen, doch nadat ik den neger had leeren kennen, durfde ik niet op de ongeloovige beschouwingen van mijne reisgenooten zwijgen, noch dezelve zonder afkeuring laten, of ik ontving een woord van vermaning van mijnen trouwen neger. Ik meen hem nog te zien, wanneer hij aan tafel bediende, hoe hij mij, zoo dikwijls ik mij mijnen Heer en zijn woord schaamde, met een blik van medelijden en droefheid aanzag. Dan nam hij mij zoo spoedig mogelijk alleen en zeide: » Ach Massa! op deze wijze zult gij geenen vrede hebben. Massa! men vindt geenen vrede zoo lang men zich Jezus schaamt.” Hoe lastig zulk een trouwe vriend op dien tijd ook schijnen mag, zijne opmerkingen waren altijd zoo teder, zoo beleefd, zoo hartelijk, dat niemand zich over dezelveu beklagen kon.

Ik was volstrekt niet de eenige die hij zoo als zielverzorger diende. Zijn Heer, de kapitein, de passagiers, elk in het bijzonder der

manschappen, vermaande zijn getrouwe mond van tijd tot tijd met woorden des eeuwigen levens. Zijn eigen, zich zelven gelijkblijvend gedrag, dat met zijn woord overeenstemde, zijn vrijmoedig belijden van de waarheid, ontnam aan zijne vermaningen hetgeen in eenen anderen mond beleedigend mogt geweest zijn, en noodzaakte de wereld dezelve in hem ten minsten te eerbiedigen. Alle achtten hem, en hij had voor allen een liefhebbend hart.

Het was, inzonderheid wanneer men gelijk ik zoo door hem gezegend was, onmogelijk hem niet te beminnen.

Dikwijls dacht ik hoe moeilijk hij het toch in zijn Christendom had, hoe hij in zijn beroep onophoudelijk met roekelooze lieden moest omgaan, met matrozen, wier gewone gesprekken men kent, met den kapitein, die er genoeg in vondt, de oude oppasser en zijn Christendom openlijk te bespotten, en hetgeen mij het zwaarste scheen, hij had bijna nimmer gelegenheid eene openbare Godsdienst bij te wonen.

Ik vroeg hem daarom eens, hoe hij toch bij dit beroep gekomen was? » Ik weet het zelve niet antwoordde hij, doch God heeft mij tot hetzelfde geroepen.” » Doch het verwondert mij, hernam ik, dat gij daarin blijft. Gij kunt immers in elk ander beroep God gemakkelijker dienen, waarom blijft gij toch altijd scheepsoppasser?” » Kunt gij dit niet raden waarde Massa?” vroeg hij. » Neen, dat kan ik niet raden!” » Ziet vervolgde hij, elke reis heb ik eene nieuwe vergadering en gemeente. Ik predik elke keer aan andere lieden het Evangelie.”

Nu begrijp ik het, waarom deze Godsman altijd oppasser op den *Corsan* (naam van het schip) bleef. Ach dacht ik, hadden wij allen zendelingsijver van dezen vromen neger. Ik weet niet waar hij nu is, en ten beste van welke lieden nu zijn christelijke ijver werkzaam is; doch dit weet ik: eens zullen vele zielen met hem voor den troon des Heeren treden, en hem zegenen omdat hij hun ten zegen was, en de Heer zal zelve tot hem zeggen: Wel gij goede

en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten.

Daarom meen ik, moesten wij dezen neger ook op de lijst der zendelingen plaatsen, en het schip *Corsan* onder de tot nu toe onbekende zendelingsposten tellen. Doch gij, lieve lezer! ga heen en doe desgelijks! Voor u en mij bid ik, dat de Heer ons tot een toegerust volk bereide, dat zijnen roem verkondigt, de voeten geschoeid hebbende met bereidheid des Evangeliums des vredes waartoe wij geroepen zijn.

A 2431418